

Arrest

nr. 239 913 van 21 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. DOUTREPONT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 juni 2019 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 15 juli 2019 om internationale bescherming. Op 23 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 7 december 1996 in Caracas. U bent katholiek van afkomst, maar niet-praktiserend. U woonde van uw geboorte tot februari 2017 in Gato Negro, Urbanisacion La Pranera, in de stad Caracas. Hierna verbleef u bij uw oma in Isaias Media Angarita, Casa Blanca, in de stad Caracas tot december 2017.

U bent homoseksueel. Uw geaardheid werd niet aanvaard door uw familie, en u werd hier voornamelijk door uw stiefvader om lastig gevallen. Uw stiefvader sloeg ook uw moeder. Toen hierin tussenbeide was gekomen, moest u van hem het huis verlaten, waarna u bij uw oma verbleef.

Toen u bij uw oma verbleef werd u buiten vaak uitgescholden door een groep mannen. Op een dag in december 2017, probeerde één van hen u ook vast te grijpen. Ze wilden u verkrachten. Deze mannen waren volgens u onder invloed van drugs. U kon zich los trekken en ging hierna terug naar huis. U vertelde een vriendin wat er gebeurd was. De dag erna werd u opgebeld door uw belagers. Ze zeiden dat ze uw benen zouden breken indien ze u zouden zien. Hierna kwam u te weten dat deze mensen verbonden zouden zijn aan de overheid. Uw vriendin zei toen dat u niets tegen hen zou kunnen doen, waarop u besloot het land te verlaten.

Hiernaast zou u ook een incident hebben meegemaakt toen u samen met een vriend de metro had genomen in Caracas en jullie aangevallen werden omwille van jullie geaardheid.

U verliet Venezuela voor Colombia in december 2017. Uiteindelijk verliet u ook Colombia omdat u daar geen kansen kreeg en geen toekomstperspectieven had. U kwam aan in België op 6 juni 2019 en diende op 15 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Colombiaanse verblijfsvergunning, internetfoto's van de colectivos, foto's van uzelf met de partner die u had in Colombia.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u een problematiek van seksuele geaardheid inriep. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw verzoek behandeld door een vrouwelijke protection officer en tolk met expertise inzake deze problematiek. U werd daarenboven specifiek geattendeerd op het feit dat u vrijuit mag spreken over elementen waarvan u denkt dat ze mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten verschillende elementen opgemerkt worden die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Indien u namelijk wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou koesteren ten opzichte van Venezuela, kan aangenomen worden dat u hiervoor reeds in Colombia, het eerste land waar u aankwam na uw vlucht uit Venezuela, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit niet deed (Verklaring DVZ, vraag 31 en 22), wijst erop dat u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade loopt in Venezuela. Verder blijkt dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (Verklaring DVZ, vraag 31). Ook hier

diende u geen verzoek om internationale bescherming in (Verklaring DVZ, vraag 22), wat evenmin wijst op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. Zelfs na uw aankomst in België, blijkt u nog langer dan een maand gewacht te hebben vooraleer u hier een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 15). Hierop gewezen stelt u dat u toen op stap ging, naar discotheken ging, en geen idee had dat u dit zo snel moest doen (CGVS, p. 15). Dat u dit pas een maand later ging, en daarvoor prioriteit gaf aan uitgaan en plezier maken, is opnieuw een ernstige ondermijning van het bestaan van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde ten opzichte van Venezuela. De uitleg die u hieraan geeft, kan dit allesbehalve uitklaren.

U verklaarde vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 18-19). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt verder dat u van januari tot februari 2017 naar Cartagena, Colombia, was gereisd (CGVS, p. 20; zie administratief dossier, groene map). Ook toen diende u geen verzoek tot internationale bescherming in in Colombia en keerde u bovendien nog terug naar Venezuela (CGVS, p. 20). Indien u louter en alleen omwille van het feit dat u homoseksueel bent, los van het incident dat u beweerde mee te maken na deze reis, een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kan aangenomen worden dat u daar toen reeds een verzoek indiende en niet meer terug keerde naar Venezuela. Dat u dit niet deed en wel vrijwillig terugkeerde, ondersteunt de beoordeling van het CGVS, die benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er ook niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van de incidenten die u aanhaalt, en dit om onderstaande redenen.

Uw geaardheid werd niet aanvaard door uw familie, en u werd hier voornamelijk door uw stiefvader om lastig gevallen. Uw stiefvader sloeg ook uw moeder. Toen hierin tussenbeide was gekomen, moest u van hem het huis verlaten, waarna u bij uw oma verbleef (CGVS, p. 19-20). Het CGVS begrijpt zeker dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u. Hiernaast moet echter benadrukt worden dat deze zaken zich beperken tot een familiale kwestie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw stiefvader u uitschold, maar niet aanraakte (CGVS, p. 19-20). Hoe verwerpelijk ook, een scheldpartij is niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade.

Hiernaast zou u ook een incident hebben meegemaakt toen u samen met een vriend de metro had genomen in Caracas en jullie aangevallen werden omwille van jullie geaardheid (CGVS, p. 25). Iemand gooide drank in uw gezicht en gaf u een stamp (CGVS, p. 25). Hierover verklaarde u dat jullie geen aangifte deden, hoewel de politie al aanwezig bleek wanneer jullie uit de metro stapten (CGVS, p. 25). U verklaarde dat jullie dit niet deden omdat u ervan uitging dat de politie dit niet ernstig zou nemen, maar kan niet uitklaren om welke reden u hier zo over dacht, waardoor u zich hier beperkt tot een blote bewering die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties (CGVS, p. 26). Dat de politie bovendien reeds aanwezig waren, lijkt erop te wijzen dat zij een dergelijk incident wel serieus namen (CGVS, p. 25). Bovendien blijkt dit incident niet de aanleiding gegeven te hebben tot uw vertrek uit Venezuela, gezien u dit niet onmiddellijk vermeldt wanneer u gevraagd wordt een opsomming te geven van alle redenen die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst, en u dit pas veel later, eerder ter illustratie van hoe u reageert wanneer u iets meemaakt, aanhaalt (CGVS, p. 25, 18-19). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) rept u met geen woord over dit incident (Vragenlijst CGVS), wat uw hieraan verbonden vrees enkel verder relativeert. Hoewel bijzonder betreurenswaardig, kan dit incident gezien bovenstaande vaststelling dan ook niet als voldoende ernstig beschouwd worden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw verklaringen over het incident dat aan de basis lag van uw vertrek uit Venezuela, in december 2017, kan dan weer geen geloof gehecht worden. Vooreerst valt hier op dat u verklaart dat u vaak uitging naar discotheken, samen met een vriend, en dat jullie hierbij uitgescholden werd door de personen die in de buurt rondgingen (CGVS, p. 18-19). Hoewel dit dus geregeld gebeurde, bleek dit u niet tegen te houden, dergelijke plaatsen op te zoeken, waardoor u dus riskeerde in het vizier van deze personen te komen. Een dergelijke houding ondermijnt dan ook uw verklaringen over de vrees die u zou gekoesterd hebben voor deze personen. Hierna verklaart u dit bovendien anders, en stelt u dat u wel schrik had van deze personen en hen vermeed omdat u vreesde dat ze u iets zouden aandoen (CGVS, p. 19). Hiermee gaat u dus regelrecht in tegen uw eerdere verklaringen, waaruit bleek dat u gewend was aan dergelijke incidenten en uw gedrag dan ook niet aanpaste, gezien er toen nog niets gebeurd was (CGVS, p. 19). Dat u hierover geen eensluitende verklaringen kan afleggen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent aan.

Nog kan u geen consistente chronologie houden in uw weergave van de feiten. Bij het CGVS verklaart u dat u na het incident aan een vriendin vertelde wat er gebeurd was. De dag erna werd u opgebeld door uw belagers, die u zeiden dat ze uw benen zouden breken indien ze u zouden zien. U belde toen een vriendin. U dacht dat het misdadigers waren, maar ze werkten voor de overheid. Uw vriendin zei dat ze u iets zouden aandoen. Hierna bent u vertrokken (CGVS, p. 18/19). Uit bovenstaand relaas, valt af te leiden dat u na het incident belde naar een vriendin. De dag erna werd u opgebeld door uw belagers. U belde toen opnieuw een vriendin. Uit de zin dat u eerst dacht dat het misdadigers waren, maar dat ze werkten voor de overheid, valt dan weer af te leiden dat u pas na het incident te weten kwam dat deze personen verbonden waren aan de overheid. Gevraagd op welke manier u dan te weten kwam dat zij banden hadden met de overheid, verbindt u dit met een vriendin die werkte voor de inlichtingendiensten, namelijk de Sebin (CGVS, p. 23). Dit is echter een blote bewering die geenszins kan staven. U legt namelijk geen begin van bewijs neer om uw beweringen over de vermeende banden tussen uw belagers en de Venezolaanse regering te ondersteunen, noch om uw verklaringen over uw vriendin en haar werkzaamheden bij de Sebin aan te tonen. Daarenboven blijkt u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over wanneer u te weten kwam dat uw belagers banden hadden met de overheid, door hierna te stellen dat u eigenlijk al van voor het incident wist dat zij colectivos waren, omdat ze aan de rijen van de winkels stonden waar men moest aanschuiven om voedsel te krijgen (CGVS, p. 23-24). Dat u hier geen eenduidige chronologie over kan aanhouden, doet enkel nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Indien u bovendien al zou geweten hebben dat deze personen colectivos waren, is het nog minder aannemelijk dat u uw gedrag op geen enkele manier aanpaste en dat u nog steeds naar discotheken en dergelijke ging, hoewel u hierbij lastig gevallen werd door deze personen en hiermee dus enkel uw risico ten opzichte van deze personen zou vergroten (zie boven).

Ook over andere elementen blijkt u geen eensluitende verklaringen af te leggen. Zo stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat één van de personen die u belaagd hadden een politieagent zou geweest zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaart u dit echter op een andere manier en stelt u dat u niet weet of het één van hen was die banden had met de politie of de volledige bende (CGVS, p. 26). Gevraagd om welke reden u dan bij de DVZ uitdrukkelijk zei dat één van hen een politieagent was, kan u dit niet uitklaren (CGVS, p. 26). Nog blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u

van plan was om klacht in te dienen tegen deze personen, maar dit op aanraden van vrienden dan toch niet gedaan zou hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u bij het CGVS echter gevraagd werd of u getwijfeld had om klacht in te dienen, zegt u van niet (CGVS, p. 27). Dat u ook op deze punten zich zelf blijkt tegen te spreken, stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident enkel nog verder op de proef.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat het niet aannemelijk genoemd kan worden dat deze personen u zouden laten gaan indien zij u echt iets wilden aandoen en dan hierna zouden bellen om te zeggen dat ze u direct iets zouden aandoen indien ze u nog zouden zien in plaats van dit onmiddellijk te doen wanneer u in hun klauwen verzeild was geraakt (CGVS, p. 18-19). Hierop gewezen, kan u ook deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren (CGVS, p. 26). U verklaart bovendien ook zelf dat deze groeperingen normaal gezien iemand gewoon doen verdwijnen wanneer ze die persoon echt iets willen aandoen (CGVS, p. 26), wat dit enkel des te onwaarschijnlijker maakt. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Wat verder frappeert, is dat uw oma, bij wie u verbleef ten tijde van het incident (CGVS, p. 18-19), niets weet over de problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Venezuela gezien u haar daar nooit iets over verteld zou hebben (CGVS, p. 13). U stelt dat u haar nooit inlichtte hierover omdat u haar geen extra problemen wilde geven, gezien u schrik had dat ze u uit huis zou zetten omdat u ten eerste niet werkte en dan ook nog eens voor problemen bleek te zorgen (CGVS, p. 13). Hiermee klaart u echter geenszins uit om welke reden u haar dit toen of zelfs later niet vertelde, gezien u toen zelf besloot te vertrekken. Zeker gezien dergelijke informatie ook voor haar eigen veiligheid van belang kon zijn. Straffer nog, uw grootmoeder zou zich nooit vragen gesteld hebben bij de reden van uw vertrek, gezien zij aannam dat u Venezuela om economische redenen verliet (CGVS, p. 13). Dat zij deze assumptie maakte, zonder verdere vragen, lijkt erop te wijzen dat economische motieven misschien wel eerder de reden van uw vertrek uitmaakten in plaats van bovenstaand incident waar geen geloof aan gehecht kan worden. Daarbij gaat u ervan uit dat uw belagers ook na uw vertrek nooit bij uw grootmoeder langs kwamen om naar u te vragen omdat ze u hierover nooit iets vertelde (CGVS, p. 13). Na het incident dook u voor enkele dagen onder bij een vriend in Venezuela (CGVS, p. 27-28). Uw belagers zouden volgens ook bij deze vriend nooit langs geweest zijn om u te zoeken, gezien ook hij u hier nooit iets over vertelde (CGVS, p. 27-28). Ondanks het feit dat deze persoon op een andere plaats woonde, kan verwacht worden dat indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koesterde ten opzichte van deze personen, u toch tenminste geïnformeerd zou hebben in uw naaste kring over het feit of zij al dan niet nog naar u op zoek waren (CGVS, p. 27). U verklaart bovendien zelf dat zij u overal zouden kunnen vinden, waardoor ook het feit dat deze vriend op een andere plaats woonde, hiervoor geen verschoning kan zijn (CGVS, p. 17). Meer nog, u bleek zelfs een vriendin te hebben die voor de SEBIN werkte, en van daaruit informatie had over deze personen, maar bleek ook via haar geen informatie verkregen te hebben over het feit of zij al dan niet ook na het incident ook nog op zoek geweest zouden zijn naar u (CGVS, p. 29, 26, 23). Bovenstaande elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook enkel verder.

Uit bovenstaande blijkt verder dat u op geen enkele manier concrete indicaties kan geven over het feit dat deze personen die u in 2017 aanvielen, nog steeds op zoek zouden zijn naar u. Hierdoor kan u ook geenszins aannemelijk maken dat uw vrees voor deze personen, mocht deze geloofwaardig zijn, quid non, nog steeds actueel zou zijn. Ook hierop gewezen, kan u CGVS geenszins overtuigen dat de colectivos u nog steeds zouden zoeken op basis van bovenstaand incident. U zegt enkel dat "het zou kunnen" (CGVS, p. 29). , waarmee u uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade niet concreet aannemelijk maakt.

Daarenboven moet ook hier gewezen worden op het feit dat indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert op basis van bovenstaand incident, er dan ook van u verwacht kan worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om bescherming zou ingediend hebben nadat u zich in het buitenland bevond, wat u niet gedaan blijkt te hebben (zie boven).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u geen aanhanger was van het Chavisme en meer sympathie had voor de oppositie (CGVS, p. 10). U zei hierover echter enkel met vrienden gepraat hebben en nam nooit deel aan protesten omdat u dit te gevaarlijk vond (CGVS, p. 10).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human

Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uw sympathieën voor de oppositie beperken zich tot uw eigen gedachtegang en beperkte gesprekken met vrienden hierover (CGVS, p. 10). Hierdoor kan u dan ook niet gezien worden als een politiek activist, die omwille van bepaalde politieke activiteiten het risico loopt op vervolging in Venezuela.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke sympathieën, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Het gegeven dat u uw land legaal met eigen paspoort kon verlaten (CGVS, p. 5), bevestigt dit.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke voorkeuren.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder

risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, en Venezolaanse identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw Colombiaanse verblijfsvergunning kan enkel uw verblijf in Colombia aantonen, wat op zich ook niet betwijfeld wordt door het CGVS. De foto's van de colectivos blijken internetfoto's te zijn, die een dermate algemeen en onpersoonlijk karakter hebben en daarom niet gelinkt kunnen worden aan uw eigen situatie. De foto's van uzelf met uw partner in Colombia kunnen enkel uw verklaringen over deze relatie ondersteunen, een element dat ook niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat slachtoffer zou worden van vervolging in Venezuela of er een risico op ernstige schade zou lopen. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft wat dat betreft in gebreke.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6/2 *iuncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “onafhankelijkheidsplicht”, van de “onpartijdigheidsplicht” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus

a) Wat betreft het feit dat verzoeker geen aanvraag om internationale bescherming indiende in Colombia of Spanje, en zijn aanvraag in België niet rechtstreeks indiende

8. Vooreerst verwijt het CGVS verzoeker dat hij noch in Colombia, noch in Spanje een verzoek tot internationale bescherming indiende en dat hij een maand wachtte na zijn aankomst in België om zijn asielaanvraag in te dienen.

Volgens het CGVS zou dit verzoekers vrees voor vervolging ernstig ondermijnen.

9. Wat dit betreft heeft uw Raad heel recentelijk eraan kunnen herinneren dat zulke overweging een periferische motivering uitmaakte, die niet afdoende was wat betreft de grond van de vrees:

« (...) »¹

Deze rechtspraak dient ook in casu toegepast te worden.

b) Wat betreft de situatie van homoseksuelen in het algemeen in Venezuela

10. Het CGVS betwijfelt de seksuele geaardheid van verzoeker niet, maar meent dat dit op zich niet voldoende is om de verkrijging van een beschermingsstatus in België te verantwoorden.

Hij stelt dat er is de Venezolaanse maatschappij weliswaar sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen en dat de autoriteiten zich hier ook schuldig aan maken, maar dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn en dat homoseksuelen niet worden vervolgd omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Hij stelt nog dat, hoewel hij erkent dat de Venezolaanse staat niet altijd effectieve bescherming biedt aan personen die het slachtoffer zijn van homofoob of gendergerelateerd geweld, homoseksuelen die zich bedreigt voelen omwille van hun geaardheid zich tot de Venezolaanse overheid kunnen richten om voor bescherming te vragen. Uiteindelijk stelt hij dat Venezuela verschillende antidiscriminatie wetten heeft geadopteerd en internationale verdragen rond hetzelfde thema heeft ondertekend, ook al erkent het CGVS zelf dat « uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn. »

Aan deze redenering wordt volgens het CGVS kracht bijgezet omwille van het feit dat verzoeker in januari-februari 2017 reisde naar Colombia en er toen geen asielaanvraag indiende, maar terugkeerde naar Venezuela.

11. Wat dit betreft erkent het CGVS zélf dat de bescherming voor LGBTQI niet effectief is. Het eerste deel van de redenering van het CGVS komt er inderdaad op neer te stellen dat LGBTQI niet effectief kunnen rekenen op bescherming van de Venezolaanse autoriteiten, om achteraf te stellen dat homoseksualiteit op zich niet strafbaar is en dat Venezuela een reeks internationale verdragen tegen discriminatie heeft getekend en wetten in dezelfde richting heeft geadopteerd.

Dit is echter niet voldoende om te stellen dat LGBTQI effectief beschermd worden tegen discriminatie in Venezuela. Mutatis mutandis kan worden herinnerd aan de al tientallen jaren vaststaande rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke « la Convention a pour but de protéger des droits non pas théoriques ou illusoires, mais concrets et effectifs »²

Dezelfde beginselen dienen toegepast te worden wat betreft het onderzoek naar een vrees voor vervolging in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en de Conventie van Genève.

12. De objectieve elementen wat betreft de situatie van LGBTQI in Venezuela gaan overigens allen in dezelfde richting als degene reeds aangeduid door het CGVS: LGBTQI worden niet effectief beschermd in Venezuela tegen discriminatie en haat, o.m. wegens een gebrek aan wetgeving, aan politieke wil en aan vervolgingen van ouders.

Zo stelt het verslag van het Verenigd Koninkrijk over de mensenrechten en de democratie in Venezuela, gepubliceerd in 2018, dat
« (...) »³

Het verslag van Freedom House in 2018 stelt niets anders:
« (...) »⁴

Het verslag van de Department of State van de Verenigde Staten over mensenrechten in Venezuela, gepubliceerd in 2017, is gedetailleerder:
« (...) »⁵

Gezien verzoeker reeds het slachtoffer is geweest van gendergerelateerd geweld in Venezuela, eist art. 48/7 van de Vreemdelingenwet dat het CGVS aantoonde dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolgingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen.

Het CGVS ontwijkt deze verplichting door de werkelijkheid van verzoekers relaas in vraag te stellen. Deze argumentatie zal hierna worden weerlegd.

Wat betreft de situatie van LGBTQI in het algemeen in Venezuela nu, gelet op het feit dat de seksuele geaardheid van verzoeker niet wordt betwijfeld door het CGVS, en des te meer gelet op het feit dat LGBTQI geen effectieve bescherming genieten in Venezuela en heel regelmatig het slachtoffer zijn van haatmisdrijven enerzijds, en dat verzoeker reeds het slachtoffer is geweest van zulke feiten in Venezuela anderzijds, dient hem een internationale bescherming te worden geboden.

c) Wat betreft de vrees voor vervolging van verzoeker omwille van zijn seksuele geaardheid

13. Vooreerst meent het CGVS dat het uitschelden en niet aanvaarden van verzoekers seksuele geaardheid door zijn stiefvader en familie geen vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève uitmaakt.

Hetzelfde wordt geacht wat betreft het incident in de metro, waarvan het CGVS tevens stelt dat het pas later werd aangehaald door verzoeker en dus geen aanleiding was geweest voor diens vlucht uit Venezuela.

Dit werd nooit betwist door verzoeker.

14. Wat betreft nu het incident dat aan de grondslag lag van verzoekers vertrek uit Venezuela, stelt het CGVS dat hij verzoeker op dit punt niet gelooft.

15. Ten eerste meent het CGVS een tegenstrijdigheid te lezen tussen verzoekers verklaringen dat hij vaak uitging naar discotheken en aldaar vaak uitgescholden was, o.m. door de personen die in zijn buurt rondhingen, maar zich bleef begeven naar deze plaatsen, terwijl hij later verklaart dat hij wel schrik had voor deze personen en ze vermeed omdat hij vreesde dat ze hem iets zouden aandoen.

Het CGVS heeft manifest verzoekers verklaringen onjuist bevat.

Uiteraard zou verzoeker niet zijn blijven uitgaan in discotheken waar hij uitgescholden was. Hij heeft nooit verklaard dat hij in de discotheken uitgescholden was:

*« (...) » (eigen vertaling)
(CGVS, pp. 18-19)*

Het is dus op zijn terugkeer van de discotheken, in zijn eigen buurt, dat hij lastiggevallen werd: hij stelt uitdrukkelijk dat dit gebeurde als hij kwam van een discotheek, of waar hij de bus moest nemen. Hij had dus geen mogelijkheid om deze personen helemaal te vermijden, daar zij in zijn eigen buurt woonden.

Dit argument bevat dus klaarblijkelijk een manifeste begripsfout vanwege het CGVS en is tegenstrijdig met de bewoordingen van het gehoorverslag. Het moet vervolgens uit de debatten worden geweerd.

16. Wat betreft de feiten an sich nu, stelt het CGVS dat verzoeker zich tegenspreekt wat betreft het moment waarop hij wist dat zijn belagers werkten voor de overheid of voor colectivos, door enerzijds te stellen dat hij dit maar pas na het incident te weten is gekomen, terwijl hij daarna stelde dat hij van voor het incident al wist dat zij deel uitmaakten van colectivos, omdat ze aan de rijen van de winkels stonden waar men moest aanschuiven voor voedsel. Verder legt hij geen bewijs neer noch van de banden tussen deze personen en de Venezolaanse overheid of de colectivos, noch van het feit dat zijn vriendin, die hem hiervan op de hoogte bracht, weliswaar voor de Sebin werkt(e).

Hier ook betreft dit een begripsfout vanwege het CGVS: verzoeker stelt dat hij van in het begin wist dat zijn belagers delinquenten waren, omdat hij ze rond de files van de winkels zag hangen; hij wist gewoon niet dat men ze colectivos noemde, en dat zij voor de Staat werkten. Dat leerde hij pas na het incident, van zijn vriendin.

Hoe dan ook maakt dit er niet veel aan toe: het staat vast dat hij van in het begin wist dat ze delinquenten waren, dat wist iedereen in de buurt; dat hij nu voor of na het incident leerde dat ze colectivos werden genoemd en voor de Staat werkten, maakt geen verschil wat betreft zijn vrees en wat betreft zijn geloofwaardigheid betreft dit zulk miniem verschil dat dit niet serieus kan worden weerhouden als element die de werkelijkheid van zijn relaas in twijfel kan trekken.

17. Verder wordt verzoeker een reeks tegenstrijdigheden verweten: zo stelde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat één van de personen die hem belaagd had een politieagent was, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij niet wist of één van hen banden had met de politie, of indien de ganse bende zulke banden had. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij tevens dat hij van plan was om klacht in te dienen bij de politie, maar dat dit hem werd afgeraden door zijn vrienden, terwijl hij op het CGVS stelde dat hij nooit van plan was geweest om klacht in te dienen.

Dit is geen tegenstrijdigheid.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker immers dat één van zijn belagers een politieagent was; op het CGVS stelde hij dat hij niet wist of één van hen banden had met de politie of de volledige bende. Verzoeker is dienaangaande meer gedetailleerd geweest op het CGVS dan op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals dit hem trouwens wordt gevraagd door deze verschillende instanties.

Wat betreft het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij getwijfeld had om klacht neer te leggen, terwijl hij op het CGVS zou hebben verklaard dat hij niet had overwogen om klacht in te dienen, betreft dit een onvolledige lezing van verzoekers verklaringen.

Hij heeft uitdrukkelijk uiteengezet (zie hierbonder geciteerde uittreksels van zijn gehoor) dat hij een vriendin opbelde na de feiten, en dat deze vriendin hem afraadde om klacht neer te leggen. Indien zij hem hiervoor afraadde, betekent dit uiteraard dat hij haar dienaangaande haar advies had gevraagd over een eventuele klachtneerlegging. Wanneer hij stelt, op het CGVS, dat hij niet heeft getwijfeld om klacht neer te leggen, is zijn volledige antwoord wat volgt:

*« (...) » (eigen vertaling)
(CGVS, p. 27)*

Hij heeft dus eerst overwogen om klacht neer te leggen maar besloot om er niets van te doen op aanraden van zijn vriendin. Hij heeft het dus wél overwogen, weliswaar niet lang.

Hier anders over oordelen betreft een heel nauwe lezing van verzoekers verklaringen, die in een context en met goedwilligheid dienen te worden gelezen.

18. Het CGVS meent nog dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekers belagers hem hebben laten gaan, indien ze hem weldegelijk iets wilden aandoen, om hem de dag na het incident per telefoon te bedreigen.

Hierdoor ontziet het CGVS een belangrijk element van de chronologie van de feiten. Verzoeker werd eerst aangevallen, dan keerde hij thuis, hij belde een vriendin, C. (...) (dus niet degene die bij de Sebin werkt) om haar te vertellen wat hem overkomen was en om haar te zeggen dat hij overwoog om een klacht in te dienen. Zij raadde hem hiervan af. Dan werd hij de dag nadien opgebeld door een onbekende die hem zei dat hij zijn benen zou breken indien hij hem terugzag.

Men kan er dus van uitgaan dat de bewuste C. (...) zijn aanvallers van zijn wens om een klacht in te dienen op de hoogte bracht en dat dit de aanleiding is geweest van de bedreigingen die hij kreeg:

« (...) » (eigen vertaling)
(CGVS, p. 20)

Ook verder:

« (...) » (eigen vertaling)
(CGVS, pp. 26-27)

Het CGVS heeft dus een conclusie getrokken vanuit een onjuiste feitenvinding.

Op dit punt minstens dient de bestreden beslissing vernietigd.

19. Het CGVS vindt ook dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn grootmoeder nooit op de hoogte heeft gesteld van zijn problemen, en vindt de verklaring van verzoeker hiervoor (hij wou haar geen verdere problemen veroorzaken en was bang dat zij hem uit haar huis zou zetten omdat hij voor problemen zorgde) niet aannemelijk. Ook het feit dat verzoeker haar later ook niet op de hoogte stelde van de reden van zijn vertrek, maar dat hij ervan uit ging dat zij zou denken dat hij het land had verlaten omwille van socio-economische redenen, doet het CGVS denken dat dit weldegelijk de reden van zijn vlucht is geweest.

Dit betreft een louter subjectieve stelling vanwege het CGVS, die meent dat verzoeker, om geloofwaardig te zijn, zijn grootmoeder op de hoogte had moeten stellen van zijn problemen.

Men ziet echter niet goed in waarom dit had moeten gebeuren.

Verzoeker wist weldegelijk dat zijn grootmoeder iets voor hem kon doen. Het is een oudere vrouw, arm en zonder relaties, die alleen woonde met verzoeker.

Verder stelde hij dat hij bang was dat zijn grootmoeder hem uit het huis zou gooien als zij wist dat hij voor problemen zorgde. Dit was geen zomaar uit de lucht gegrepen vrees: verzoeker was reeds door zijn bloedeigen familie uit zijn huis gegooid omwille van zijn homoseksualiteit. Dat hij vreesde dat dit hem opnieuw zou kunnen overkomen, was dus zeker begrijpelijk.

Dat verzoeker overigens zijn grootmoeder heeft willen beschermen, wel wetende dat zij niets voor hem kon doen, en haar een nieuwe bezorgdheid heeft willen sparen, is minstens even geloofwaardig als het standpunt van het CGVS.

Het CGVS kan niet zomaar stellen dat het doen en handelen van verzoeker dienaangaande niet geloofwaardig is. Dit is geen serieuze handeling vanwege een asielinstantie die wel moet weten dat het een zeer frequente reactie is vanwege asielzoeksters om hun naasten en geliefden bezorgdheden te willen sparen, of om bang te zijn voor hun reacties op de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer zijn.

20. Tenslotte vindt het CGVS het ongeloofwaardig dat verzoeker nooit heeft geprobeerd te informeren over de stand van zijn problemen in Venezuela na zijn vertrek, terwijl hij een vriendin had die werkte bij de SEBIN. Hieruit concludeert het CGVS dat zijn problemen in Venezuela niet langer actueel zouden zijn.

Dit is onjuist.

Verzoeker heeft weldegelijk gesproken met zijn vriendin van de Sebin na zijn vertrek. Zij antwoordde hem dat gezien hij geen klacht had neergelegd, zij niets kon nakijken:

*« (...) »
(CGVS, pp. 26-27)*

Hoger ook:

*« (...) » (eigen vetzetting)
(CGVS, p. 20)*

Het CGVS heeft integendeel geen enkele vraag gesteld wat betreft de handelingen dat verzoeker al dan niet heeft ondernomen om te weten wat de stand van zaken was van zijn zaak. Hij kan achteraf dan ook niet stellen dat verzoeker dienaangaande niets zou hebben ondernomen.

De stelling dat verzoeker niet zou hebben geïnformeerd bij zijn vriendin over de stand van zaken in zijn dossier is dus feitelijk onjuist en wordt regelrecht tegengesproken door de hierboven geciteerde uittreksels.

Op dit punt minstens is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd en feitelijk onjuist en dient ze vernietigd.

2. Wat betreft de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

21. De bestreden beslissing weigert de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen, ondanks de moeilijke, gewelddadige en zeer gevaarlijke levensomstandigheden in Venezuela.

Verwerende partij analyseert ten eerste of verzoekende partij zich kan beroepen op het artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (risico van ernstige schade uit foltering, onmenselijke of vernederende behandeling) of op het artikel 48/4, § 2, c) (risico op ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict). Zij concludeert dat de voorwaarden van deze twee bepalingen niet vervuld zijn.

Verzoeker beschouwt dat elementen afkomstig uit objectieve bronnen erop wijzen dat hij in aanmerking moet komen voor de subsidiaire bescherming, omwille van de veiligheid en socio-economische situatie in Venezuela.

a) Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van het artikel 48/4, §2, b)

22. In de Guidance note on international protection considerations for Venezuelans, update 1 van het UNHCR van mei 2019 leest men:

*« (...) »⁶
(eigen vetzetting)
(stuk 9)*

De ernst van de algemene situatie wordt verder duidelijk omschreven in een recent rapport van de Britse overheid.

In zijn rapport Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela van 16 juli 2018 stelt de UK Foreign and Commonwealth Office dat er in eerste instantie sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers:

*« (...) »⁷ (eigen vetzetting)
(stuk 10)*

Ook volgens de Europese Unie bestaan er, naast andere problemen met mensenrechten in Venezuela, dringende noden onder de bevolking die het recht op voedsel en gezondheid aantasten:

*« (...) »⁸
(stuk 11)*

Het Bureau van de Flöge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten heeft het, in een zorgwekkend rapport van juni 2018, over de « instorting van de gezondheidszorg » :

« (...) »⁹ (eigen vertaling).
(stuk 12)

De bewering dat de gezondheidszorg is ingestort, wordt in het rapport verder gestaafd met relevante statistieken en feiten:

« (...) »¹⁰

Ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift « The Lancet » spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela (m.n. in de titel van het artikel):

« (...) »¹¹
(stuk 13)

Ook de COI Focus Venezuela. Situation socio-économique, die deel uitmaakt van het administratief dossier, is hierover duidelijk:

« (...) » (p. 14)

Sinds 2016 is de situatie allicht enkel nog verslechterd. Hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid.

Zoals uit het hierboven geciteerde rapport van de Britse overheid blijkt, zijn er ook ernstige voedseltekorten in Venezuela. Ook het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten gaat hier dieper op in:

« (...) »¹²
(stuk 12)

De mensen sterven dagelijks van de honger; de kinderen maken uiteraard deel uit van een bijzonder kwetsbare groep, zoals blijkt uit de COI Focus Venezuela. Situation socio-économique:

« (...) » (pp. 8-10)

Hetzelfde verslag stelt nog :

« (...) » (p. 25) (eigen vertaling)

25. Tot slot loopt ook de scholingsgraad achteruit, mede door de voedselcrisis: kinderen vallen flauw op school omwille van de honger.

26. Alle voorgaande elementen vindt men ook terug op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het reisadvies voor Venezuela bevat de volgende passage:

« (...) »¹⁴ (eigen vertaling)
(stuk 21)

Ook in de pers wordt gewag gemaakt van een land dat ineens stort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap — wel integendeel :

« (...) »¹⁵
(stuk 14)

Er is dus niet enkel sprake van « ongelijkheden in voorzieningen » zoals vermeld in de bestreden beslissing maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn, en waarin honderden burgers sterven van de honger of van geneesbare ziekten, bij gebreke aan voedsel en medicatie.

Het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land hebben ontvlucht. In het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten leest men hierover het volgende:

« (...) »¹⁶ (eigen vertaling)
(stuk 12)

27. Zowel gelet op de situatie in Venezuela, als op de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, heeft de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de Verenigde Naties in maart 2018

meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - ook al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen:

« (...) »¹⁷ (eigen vetzetting)
(stuk 15)

Gelijkaardige bemerkingen staan in het reeds geciteerde Cedoca-verslag COI Focus Venezuela. Situatie socio-économique:

« (...) » (p. 19)

28. Het loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van « socio-economische aard » zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse in een mensonwaardige situatie.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat de bevolking van Venezuela in het algemeen slachtoffer is van de onveiligheid en van de rampzalige socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard, behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is.

De subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden aan verzoeker.

b) Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van het artikel 48/4, § 2, c)

29. Betreffende de toepassing van het artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing:

« Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019 [...]) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. »

Verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij de voorwaarden van het artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd. Zij stelt bovendien ook vast dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld.

30. Betreffende de toepassing van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, heeft het Europese Hof van Justitie, in haar arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, voor recht gezegd dat:

« (...) » 19 (eigen vetzetting)

Uw Raad heeft reeds een beslissing van het CGVS vernietigd omwille van een gebrek aan analyse van de intensiteit en willekeurigheid van de gewapende confrontaties in Venezuela:

« (...) »²⁰

Verzoekende partij is van mening dat er in casu elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van de gewapende groeperingen.

Cedoca stelt bij aanvang van de COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire (Mise à jour) van 4 april 2019, vreemd genoeg niet neergelegd in het administratief dossier maar beschikbaar op de website van het CGVS, vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en volatiel is. In de conclusies van dit verslag wordt vastgesteld dat:

« (...) »
(stuk 16)

Het geweldgraad is extreem :

« (...) »

Volgens de Inter-Amerikaanse Commissie voor Mensenrechten, heeft het geweld een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking :

« (...) »²¹ (eigen vetzetting)
(stuk 17)

Volgens de Office français pour les Réfugiés et les Apatrides (OPTRA), de Franse homolog van het CGVS, zijn verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief en oefenen ze geweld uit ten aanzien van de bevolking. In vele gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid, of worden ze getolereerd door de overheid:

« (...) »²² (eigen vetzetting)
(stuk 18)

Hetzelfde verslag stelt nog, over de colectivos :

« (...) »²³ (eigen vetzetting)
(stuk 18)

Wat betreft criminele- en drugsbendes stelt het bewuste verslag nog:

« (...) »²⁴ (eigen vetzetting)
(stuk 18)

Uit een rapport van HRW van 2017 blijkt dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert:

« (...) »²⁵ (stuk 19)

Ook het OHCHR is dezelfde mening toegedaan:

« (...) »²⁶ (stuk 12)

De UN News Services stelt, betreffende de straffeloosheid, dat:

« (...) »²⁷

Al deze elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers.

31. Verzoeker toont bijgevolg dat hij een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst.

De subsidiaire bescherming moet hem bijgevolg toegekend worden."

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het document "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019 (stuk 3);
- het "Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela" van het United Kingdom Foreign and Commonwealth Office van 16 juli 2018 (stuk 4);
- het persbericht "Venezuela: EU adopts conclusions and targeted sanctions" van de Raad van Europa van 13 november 2017 (stuk 5);
- uittreksels uit het rapport "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van OHCHR (stuk 6);
- het artikel "The collapse of the Venezuelan health system" van The Lancet van 7 april 2018 (stuk 7);
- het artikel "Venezuela richting afgrond: 'We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe'" van Knack van 29 augustus 2018 (stuk 8);
- de "Guidance note on the outflow of Venezuelans" van UNHCR van maart 2018 (stuk 9);
- de COI Focus "Venezuela. Situation sécuritaire" van 4 april 2019 (stuk 10);
- het rapport "Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela" van Inter-American Commission on Human Rights van 2017 (stuk 11);
- het rapport "Les groupes mafieux et paramilitaires" van OFPRA van 22 november 2016 (stuk 12);

- het rapport “*Crackdown on Dissent. Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela*” van Human Rights Watch van November 2017 (stuk 13);
- het artikel “*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings*” van UN News van 22 juni 2018 (stuk 14);
- het reisadvies betreffende Venezuela op de website van de FOD Buitenlandse Zaken van 29 oktober 2019 (stuk 15).

2.2.2. Op 3 augustus 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*” van 15 mei 2020 en aan het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van juni 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de

Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de *“onafhankelijkheidsplicht”* en van de *“onpartijdigheidsplicht”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling en deze beginselen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. X). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, nu (i) zijn vrees ten opzichte van Venezuela ernstig dient te worden gerelativeerd gelet op het feit dat hij noch in Colombia noch in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en na zijn aankomst in België langer dan een maand gewacht heeft om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, (ii) het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, dus noodzakelijk blijft, (iii) de reactie van zijn stiefvader op zijn homoseksuele geaardheid, alsook het incident waarbij hij samen met een vriend werd aangevallen op de metro, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade, (iv) aan zijn verklaringen over het incident dat aan de basis zou hebben gelegen van zijn vertrek uit Venezuela in december 2017 geen geloof kan worden gehecht, (v) hij niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België omwille van zijn sympathieën voor de oppositie in de specifieke negatieve aandacht stond van het Venezolaanse regime, (vi) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, (vii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aangezien uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en (viii) de documenten die hij voorlegt de voorgaande beoordeling niet kunnen ombuigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van problemen die hij zou hebben ondervonden als gevolg van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker verklaart dat zijn geaardheid niet werd aanvaard door zijn familie en dat hij hier voornamelijk door zijn stiefvader om werd lastiggevallen. Verzoeker zou op gegeven moment tussenbeide gekomen zijn toen zijn stiefvader zijn moeder sloeg en daardoor van hem het huis hebben moeten verlaten. Daarop zou hij zijn ingetrokken bij zijn oma. Verzoeker zou ook vaak uitgescholden zijn geweest door een groep mannen die rondhingen in de buurt waar hij verbleef. Op een dag in december 2017 zou één van hen verzoeker vastgegrepen en proberen te verkrachten hebben. Verzoeker zou zich echter hebben kunnen losrukken en vluchten. Thuisgekomen zou hij een vriendin hebben verteld wat er gebeurd was. De dag daarna zou hij door zijn belagers zijn opgebeld en bedreigd. Verzoeker zou toen te weten zijn gekomen dat zijn belagers banden hebben met de overheid. Een vriendin zou hem aangeraden hebben geen klacht in te dienen aangezien dit niets zou uithalen. Daarop zou verzoeker besloten hebben Venezuela te verlaten.

Net zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, trekt ook de Raad verzoekers (homo)seksuele geaardheid niet in twijfel. De commissaris-generaal benadrukt in de bestreden beslissing evenwel terecht dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. Homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt verder dat u van januari tot februari 2017 naar Cartagena, Colombia, was gereisd (CGVS, p. 20; zie administratief dossier, groene map). Ook toen diende u geen verzoek tot internationale bescherming in in Colombia en keerde u bovendien nog terug naar Venezuela (CGVS, p. 20). Indien u louter en alleen omwille van het feit dat u homoseksueel bent, los van het incident dat u beweerde mee te maken na deze reis, een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kan aangenomen worden dat u daar toen reeds een verzoek indiende en niet meer terug keerde naar Venezuela. Dat u dit niet deed en wel vrijwillig terugkeerde, ondersteunt de beoordeling van het CGVS, die benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te

besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het verwijzen in dit verband naar de algemene situatie van homoseksuelen in Venezuela, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal op basis van een zorgvuldige afweging van het geheel van de hoger genoemde elementen motiveert dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker doet aan die afweging en de daaruit voortvloeiende conclusie geen afbreuk door er één element uit te lichten, met name de omstandigheid dat effectieve bescherming tegen homofob geweld door de Venezolaanse autoriteiten niet altijd gegarandeerd is. De objectieve elementen waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst betreffen informatie die hetzij in rekening werd genomen bij het opstellen van de COI Focus "*Venezuela. Homoseksualiteit*" van 14 januari 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, nr. 1), hetzij in lijn licht met de informatie waarop deze COI Focus is gebaseerd.

Bijgevolg dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

Vooreerst wordt inzake de reactie van verzoekers familie op zijn homoseksuele geaardheid en het incident in de metro waarbij verzoeker en een vriend zouden zijn aangevallen in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen:

"Uw geaardheid werd niet aanvaard door uw familie, en u werd hier voornamelijk door uw stiefvader om lastig gevallen. Uw stiefvader sloeg ook uw moeder. Toen hierin tussenbeide was gekomen, moest u van hem het huis verlaten, waarna u bij uw oma verbleef (CGVS, p. 19-20). Het CGVS begrijpt zeker dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u. Hiernaast moet echter benadrukt worden dat deze zaken zich beperken tot een familiale kwestie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw stiefvader u uitschold, maar niet aanraakte (CGVS, p. 19-20). Hoe verwerpelijk ook, een scheldpartij is niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade.

Hiernaast zou u ook een incident hebben meegemaakt toen u samen met een vriend de metro had genomen in Caracas en jullie aangevallen werden omwille van jullie geaardheid (CGVS, p. 25). Iemand gooide drank in uw gezicht en gaf u een stamp (CGVS, p. 25). Hierover verklaarde u dat jullie geen aangifte deden, hoewel de politie al aanwezig bleek wanneer jullie uit de metro stapten (CGVS, p. 25). U verklaarde dat jullie dit niet deden omdat u ervan uitging dat de politie dit niet ernstig zou nemen, maar kan niet uitklaren om welke reden u hier zo over dacht, waardoor u zich hier beperkt tot een blote bewering die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties (CGVS, p. 26). Dat de politie bovendien reeds aanwezig waren, lijkt erop te wijzen dat zij een dergelijk incident wel serieus namen (CGVS, p. 25). Bovendien blijkt dit incident niet de aanleiding gegeven te hebben tot uw vertrek uit Venezuela, gezien u dit niet onmiddellijk vermeldt wanneer u gevraagd wordt een opsomming te geven van alle redenen die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst, en u dit pas veel later, eerder ter illustratie van hoe u reageert wanneer u iets meemaakt, aanhaalt (CGVS, p. 25, 18-19). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) rept u met geen woord over dit incident (Vragenlijst CGVS), wat uw hieraan verbonden vrees enkel verder relativeert. Hoewel bijzonder betreuenswaardig, kan dit incident gezien bovenstaande vaststelling dan ook niet als voldoende ernstig beschouwd worden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift noch dat de voormelde feiten geen aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek uit Venezuela, noch dat deze feiten niet dermate zwaarwichtig zijn dat zij de erkenning als vluchteling zouden kunnen rechtvaardigen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden, aangezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft het incident in december 2017 dat de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit Venezuela, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip en de wijze waarop hij te weten zou zijn gekomen dat zijn belagers *colectivos* zijn met banden met de overheid. Uit zijn spontaan relaas blijkt dat hij dit pas te weten kwam na het incident en het telefoontje waarin bedreigingen werden geuit aan zijn adres. Verzoeker verklaarde immers: *“ik belde toen mijn vriendin en ik zei dat het echt ernstig was, en ik dacht dat het misdadigers waren, maar ze werken voor de overheid, mijn vriendin zei toen tegen mij ze gaan je doen verdwijnen je gaat er niets tegen kunnen doen, en ik ben vertrokken”* (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Door wie of op welke wijze verzoeker op dat moment te weten kwam dat zijn belagers voor de overheid werkten, kan uit deze verklaringen evenwel niet blijken. Uit verzoekers verdere verklaringen blijkt dat hij de bijnamen van minstens enkele van zijn belagers reeds kende voor hij door hen werd belaagd omdat hij hen bij die namen hoorde geroepen worden wanneer ze in de buurt rondgingen. Verzoeker herhaalde dat hij dacht dat het gewoon delinquenten waren, maar dat bleek dat ze voor de regering werkten. Hem gevraagd hoe hij dat wist, antwoordde verzoeker enerzijds dat dit op het internet staat, en verwees hij anderzijds naar een gesprek dat hij na zijn vertrek had gehad met een vriendin die voor de inlichtingendienst werkt en die hem zou hebben verzekerd dat hij er goed aan had gedaan te vluchten aangezien zijn belagers banden hebben met de politie en ongemoeid worden gelaten (*ibid.*, p. 23). Uit deze verklaringen blijkt dan weer dat verzoeker pas na zijn vertrek zou zijn te weten gekomen dat de mannen die hem hadden aangevallen gelinkt zijn aan de overheid. Nogmaals gevraagd uit te leggen hoe hij wist dat zij tot de *colectivos* behoorden, suggereerde verzoeker dan weer dat dit nooit een geheim is geweest aangezien het die personen waren die verantwoordelijk waren voor de ordehandhaving aan de ingang van handelszaken en één van hen heel gekend was in de wijk en dat hij hem er zo kon uithalen (*ibid.*, p. 23-24). Aldus geeft verzoeker te kennen dat hij al wist dat het *colectivos* waren nog voor ze hem zouden hebben aangevallen en bedreigd, wat weer een geheel andere versie van de feiten is. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat het hier een begripsfout betreft en stelt dat hij van in het begin wist dat zijn belagers delinquenten waren, omdat hij hen zag rondhangen rond de wachtrijen aan de winkels, maar pas na het incident van zijn vriendin vernam dat het *colectivos* waren die voor de overheid werkten. Deze uitleg vindt immers geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud en heft de vastgestelde discrepanties tussen zijn verklaringen niet op.

Verzoeker legt overigens geen begin van bewijs neer ter ondersteuning van zijn beweringen over de vermeende banden tussen zijn belagers en de Venezolaanse regering. Verzoeker verklaart dat hij via zijn vriendin die voor de inlichtingendiensten werkt een document trachtte te verkrijgen met betrekking tot de identiteit van de *colectivos* die hem belaagden, doch dat hij daarvoor een klacht diende neer te leggen bij het parket, wat hij niet deed (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19, 23 en 27). De loutere omstandigheid dat niets zou gebeuren met deze klacht – wat overigens een loutere bewering is die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs – kan evenwel niet verschonen dat verzoeker na zijn aankomst in België niet het nodige doet om met de hulp van zijn vriendin die bij de inlichtingendiensten werkt alsnog klacht in te dienen, indien dit hem in de mogelijkheid zou stellen om stukken te verkrijgen die zijn verklaringen kunnen ondersteunen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op het volgende: *“Daarnaast moet opgemerkt worden dat het niet aannemelijk genoemd kan worden dat deze personen u zouden laten gaan indien zij u echt iets wilden aandoen en dan hierna zouden bellen om te zeggen dat ze u direct iets zouden aandoen indien ze u nog zouden zien in plaats van dit onmiddellijk te doen wanneer u in hun klauwen verzeild was geraakt (CGVS, p. 18-19). Hierop gewezen, kan u ook deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren (CGVS, p. 26). U verklaart bovendien ook zelf dat deze groeperingen normaal gezien iemand gewoon doen verdwijnen wanneer ze die persoon echt iets willen aandoen (CGVS, p. 26), wat dit enkel des te onwaarschijnlijker maakt. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.”*

Voor zover verzoeker betoogt dat ervan kan worden uitgegaan dat de vriendin die hij belde na de poging tot verkrachting zijn vervolgers op de hoogte bracht van zijn wens om een klacht in te dienen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is het weinig aannemelijk dat verzoekers vriendin meteen na verzoekers telefoontje zijn vervolgers zou hebben ingelicht van zijn wens om bij de politie een klacht in te dienen indien zij hem dit net had afgeraden. Overigens is het eigenaardig dat de persoon die verzoeker het eerst had ingelicht over wat hem was overkomen hem meteen zou verraden. Er kan redelijkerwijze van

worden uitgegaan dat verzoeker daarbij iemand in vertrouwen neemt die hij goed kent en die zijn vertrouwen waard is. Wat dit laatste betreft, kan verder ook gewezen worden op het volgende motief van de bestreden beslissing:

“Wat verder frappeert, is dat uw oma, bij wie u verbleef ten tijde van het incident (CGVS, p. 18-19), niets weet over de problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Venezuela gezien u haar daar nooit iets over verteld zou hebben (CGVS, p. 13).”

Dat verzoeker zijn oma, die hem in huis had genomen nadat zijn stiefvader hem uit het huis had gezet, niet inlichtte, doch wel een vriendin die hem meteen ging verklikken bij zijn vervolgers, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Over verzoekers redenen om zijn oma niet in te lichten, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U stelt dat u haar nooit inlichtte hierover omdat u haar geen extra problemen wilde geven, gezien u schrik had dat ze u uit huis zou zetten omdat u ten eerste niet werkte en dan ook nog eens voor problemen bleek te zorgen (CGVS, p. 13). Hiermee klaart u echter geenszins uit om welke reden u haar dit toen of zelfs later niet vertelde, gezien u toen zelf besloot te vertrekken. Zeker gezien dergelijke informatie ook voor haar eigen veiligheid van belang kon zijn. Straffer nog, uw grootmoeder zou zich nooit vragen gesteld hebben bij de reden van uw vertrek, gezien zij aannam dat u Venezuela om economische redenen verliet (CGVS, p. 13). Dat zij deze assumptie maakte, zonder verdere vragen, lijkt erop te wijzen dat economische motieven misschien wel eerder de reden van uw vertrek uitmaakten in plaats van bovenstaand incident waar geen geloof aan gehecht kan worden.”

Verzoeker acht deze motieven subjectief, doch slaagt er niet in eraan afbreuk te doen. Dat zijn oma niets voor hem zou kunnen doen, is geen reden om haar niet te vertellen wat hem was overkomen en waarom hij besloot om het land te verlaten. De vriendin die hij wel op de hoogte stelde, heeft immers ook niets voor hem kunnen doen, in tegendeel. Voor het overige herhaalt verzoeker zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), doch hiermee doet hij niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen. Ook de Raad acht het gegeven dat verzoeker zijn oma (zeker) van de reden van zijn vertrek niet op de hoogte heeft gebracht een indicatie dat hij om andere redenen vertrokken is, temeer nu deze informatie ook voor haar eigen veiligheid van belang kan zijn.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker weinig inspanningen heeft geleverd om informatie te bekomen over zijn situatie na zijn vertrek uit Venezuela. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

“Daarbij gaat u ervan uit dat uw belagers ook na uw vertrek nooit bij uw grootmoeder langs kwamen om naar u te vragen omdat ze u hierover nooit iets vertelde (CGVS, p. 13). Na het incident dook u voor enkele dagen onder bij een vriend in Venezuela (CGVS, p. 27-28). Uw belagers zouden volgens ook bij deze vriend nooit langs geweest zijn om u te zoeken, gezien ook hij u hier nooit iets over vertelde (CGVS, p. 27-28). Ondanks het feit dat deze persoon op een andere plaats woonde, kan verwacht worden dat indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koesterde ten opzichte van deze personen, u toch tenminste geïnformeerd zou hebben in uw naaste kring over het feit of zij al dan niet nog naar u op zoek waren (CGVS, p. 27). U verklaart bovendien zelf dat zij u overal zouden kunnen vinden, waardoor ook het feit dat deze vriend op een andere plaats woonde, hiervoor geen verschoning kan zijn (CGVS, p. 17). Meer nog, u bleek zelfs een vriendin te hebben die voor de SEBIN werkte, en van daaruit informatie had over deze personen, maar bleek ook via haar geen informatie verkregen te hebben over het feit of zij al dan niet ook na het incident ook nog op zoek geweest zouden zijn naar u (CGVS, p. 29, 26, 23). Bovenstaande elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook enkel verder.”

Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij na zijn vertrek gesproken heeft met zijn vriendin van de Sebin, die hem had geantwoord dat ze niets kon bekijken. Hij betwist evenwel niet dat hij noch bij zijn oma, noch bij de vriend bij wie hij was ondergedoken heeft geïnformeerd. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen dan ook op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. De commissaris-generaal kan uit het voorgaande dan ook terecht concluderen dat verzoeker op geen enkele manier concrete indicaties kan geven over het feit dat de personen die hem in 2017 aanvielen, nog steeds naar hem op zoek zouden zijn. Hierdoor kan hij ook niet aannemelijk maken dat zijn vrees voor deze personen, mocht deze al

geloofwaardig zijn, nog steeds actueel zou zijn. Door er op het CGVS op te wijzen dat “het zou kunnen” dat hij twee jaren na zijn vertrek uit Venezuela nog steeds problemen zou hebben met zijn vervolgers als hij naar Venezuela zou terugkeren, maakt verzoeker zijn actuele vrees voor vervolging door deze personen allerminst *in concreto* aannemelijk.

Wat betreft verzoekers sympathieën voor de oppositie, wordt in de bestreden beslissing nog terecht als volgt gesteld:

“Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u geen aanhanger was van het Chavisme en meer sympathie had voor de oppositie (CGVS, p. 10). U zei hierover echter enkel met vrienden gepraat hebben en nam nooit deel aan protesten omdat u dit te gevaarlijk vond (CGVS, p. 10).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uw sympathieën voor de oppositie beperken zich tot uw eigen gedachtegang en beperkte gesprekken met vrienden hierover (CGVS, p. 10). Hierdoor kan u dan ook niet gezien worden als een politiek activist, die omwille van bepaalde politieke activiteiten het risico loopt op vervolging in Venezuela.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke sympathieën, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Het gegeven dat u uw land legaal met eigen paspoort kon verlaten (CGVS, p. 5), bevestigt dit.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke voorkeuren.”

Tot slot is ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat het gegeven dat verzoeker na zijn aankomst in België op 8 juni 2019 nog meer dan een maand gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming vormt. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf verzoeker immers aan dat hij na aankomst in België naar discotheken ging en op stap ging en geen idee had dat hij zo snel om internationale bescherming diende te verzoeken (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort, en Venezolaanse identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw Colombiaanse verblijfsvergunning kan enkel uw verblijf in Colombia aantonen, wat op zich ook niet betwijfeld wordt door het CGVS. De foto's van de colectivos blijken internetfoto's te zijn, die een dermate algemeen en onpersoonlijk karakter hebben en daarom niet gelinkt kunnen worden aan uw eigen situatie. De foto's van uzelf met uw partner in Colombia kunnen enkel uw verklaringen over deze relatie ondersteunen, een element dat ook niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat slachtoffer zou worden van vervolging in Venezuela of er een risico op ernstige schade zou lopen. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft wat dat betreft in gebreke."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat de door hem voorgehouden problemen niet aannemelijk, dan wel onvoldoende ernstig zijn.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en aan de hand van verschillende rapporten en persartikels wijst op ernstige voedseltekorten en een falende gezondheidszorg, stelt de Raad vast dat de teneur van de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie') en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad benadrukt hierbij de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07,

“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoeker over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoeker, die in Venezuela onderdak vond bij zijn oma, niet werkte en vaak uitging naar discotheken, betwist deze vaststelling niet en brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Waar verzoeker aanvoert dat in Venezuela de scholingsgraad, mede door de voedselcrisis, achteruit loopt, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe dit in zijn hoofde dient te worden aangemerkt als een “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*”.

Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke (homoseksuele) Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat er in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). In de mate dat verzoeker citeert uit de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. Hierin wordt opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure of andere beschermingsmaatregelen, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig erkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder onderkent UNHCR een aantal profielen die mogelijks in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Verdrag van Genève "*depending on the circumstances of the individual case*". Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk.

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de stad Caracas, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. Een analyse van de intensiteit en de willekeurigheid van het geweld dringt zich dan ook niet op. Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. X van 17 juli 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN